

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลอง และการแปลความหมายของผลการทดลอง เป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงค่าเอฟ
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนแต่ละตัวยกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
I	แทน	ระยะของการทดลอง
G	แทน	วิธีการ
$I \times G$	แทน	ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง วิธีการทดลอง กับระยะเวลาของการทดลอง
q	แทน	ค่าวิกฤตของตารางพิสัยสตีวเคนท์ (Studentized Range)
r	แทน	ลำดับชั้นการอยู่ห่างจากกันของค่าเฉลี่ย
$*$	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 4 ตอน ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูล คะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนความโกรธใน ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล ของนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้ รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยความโกรธ ระหว่างวิธีการ ทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความโกรธของนักเรียนวัยรุ่นในระยะก่อนการ ทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความโกรธของนักเรียนวัยรุ่น ในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูล คะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนความโกรธใน
ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล ของนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมและกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ

ตารางที่ 2 คะแนนเฉลี่ยความโกรธ ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ

กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตาม ทฤษฎีปัญญานิยม				กลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ			
คนที่	ระยะ	ระยะ	ระยะ	คนที่	ระยะ	ระยะ	ระยะ
	ก่อนการ	หลังการ	ติดตามผล		ก่อนการ	หลังการ	ติดตามผล
	ทดลอง	ทดลอง			ทดลอง	ทดลอง	
1.	143	103	98	1.	113	108	98
2.	125	102	92	2.	141	134	118
3.	143	109	100	3.	127	118	110
4.	113	111	108	4.	145	142	140
5.	121	99	88	5.	126	152	148
6.	154	106	104	6.	119	117	118
7.	119	89	88	7.	109	109	111
8.	103	73	75	8.	106	109	110
รวม	1021	729	753	รวม	986	989	953
$\bar{X}$	127.62	99.00	94.12	$\bar{X}$	123.25	123.62	119.12

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมมีคะแนนเฉลี่ยความโกรธในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล เป็น 127.62, 99.00 และ 94.12 ตามลำดับ ส่วนนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยความโกรธเป็น 123.25, 123.62 และ 119.12 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 คะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความโกรธของนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่ม
ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ
ในระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

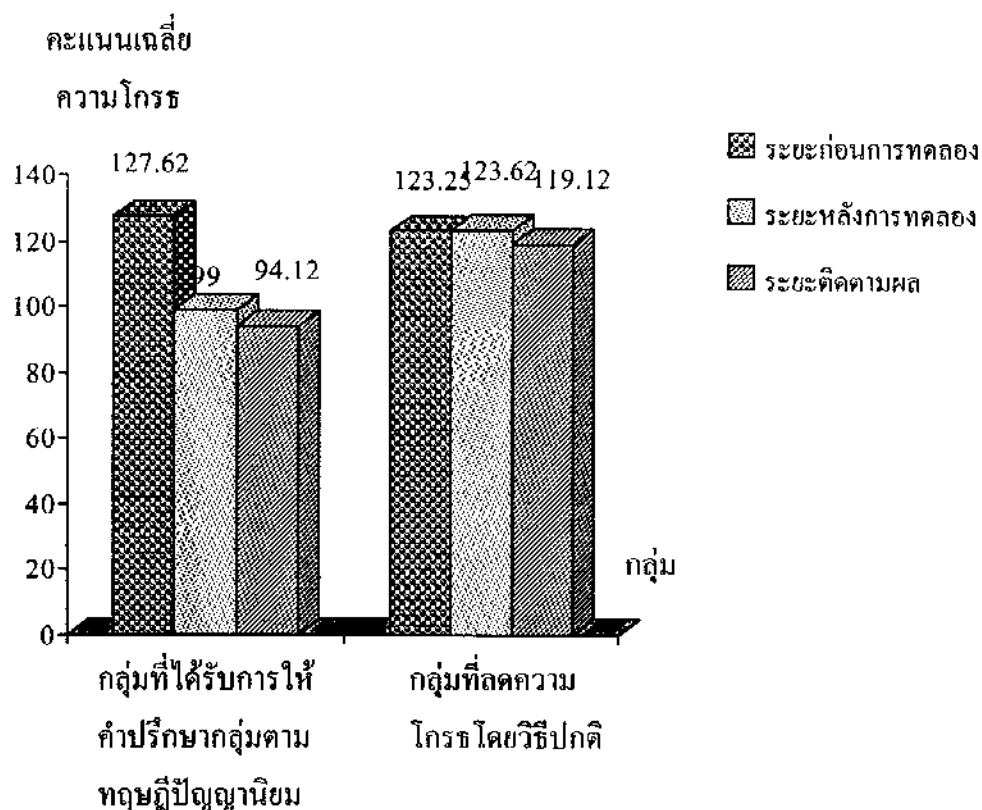
กลุ่ม	ระยะการทดลอง	$\bar{X}$	SD	N
กลุ่มที่ได้รับการให้คำ	ก่อนการทดลอง	127.62	15.80	8
ปรึกษากลุ่มตามทฤษฎี	หลังการทดลอง	99.00	4.52	8
ปัญญานิยม	ติดตามผล	94.12	7.42	8
กลุ่มที่ลดความโกรธ	ก่อนการทดลอง	123.25	12.38	8
โดยวิธีปกติ	หลังการทดลอง	123.62	16.90	8
	ติดตามผล	119.12	18.72	8

จากตารางที่ 3 พบว่า ในระยะก่อนการทดลอง นักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำ
ปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมมีคะแนนเฉลี่ยความโกรธเป็น 127.62 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เป็น 15.80 ส่วนกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยความโกรธเป็น 123.25 และมี
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 12.38

ในระยะหลังการทดลอง นักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎี
ปัญญานิยมมีคะแนนเฉลี่ยความโกรธเป็น 99.00 และ มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 4.52 ส่วนกลุ่มที่
ลดความโกรธโดยวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยความโกรธเป็น 123.62 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น
16.90

และ ในระยะติดตามผลนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎี
ปัญญานิยมมีคะแนนเฉลี่ยความโกรธเป็น 94.12 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 7.42 ส่วนกลุ่มที่
ลดความโกรธโดยวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยความโกรธเป็น 119.12 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น
18.72

จากข้อมูลข้างต้น สามารถแสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยในระยะต่าง ๆ ของการ
ทดลอง ได้ดังภาพที่ 4

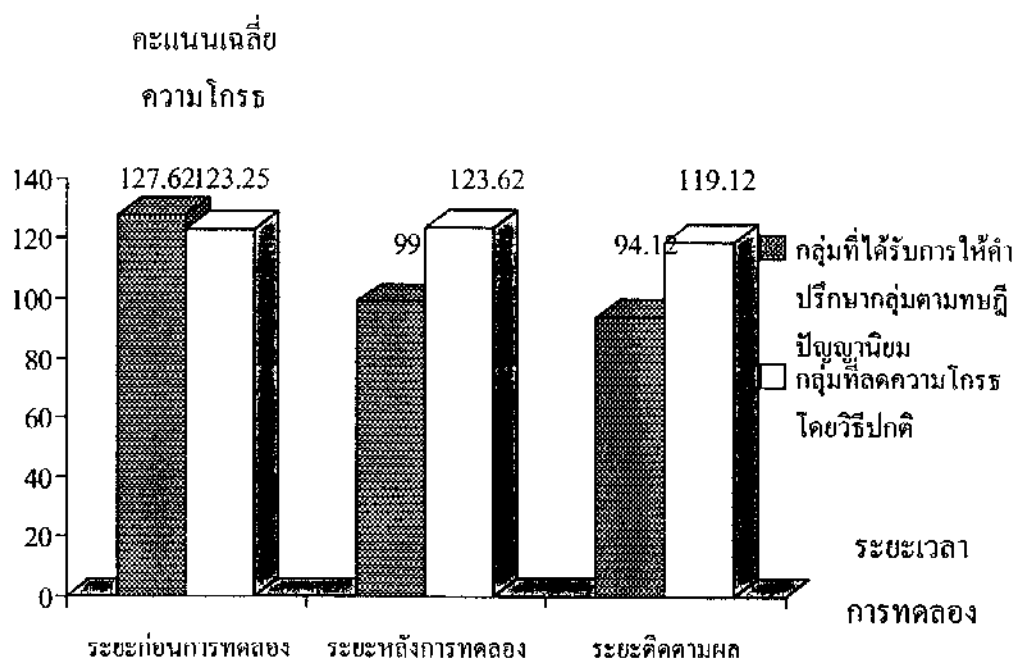

ภาพที่ 4 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความโกรธของนักเรียนวัยรุ่นระหว่างกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

จากภาพที่ 4 พบว่า นักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีปัญญานิยมมีคะแนนเฉลี่ยความโกรธ ในระยะก่อนการทดลองเป็น 127.62 ระยะหลังการทดลองเป็น 99.00 และระยะติดตามผล 94.12 ซึ่งพบว่าระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง 28.62 คะแนน และระยะติดตามผลมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง 33.50 คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าระยะหลังการทดลอง 4.88 คะแนน

ส่วนนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยความโกรธ ในระยะก่อนการทดลองเป็น 123.25 ระยะหลังการทดลองเป็น 123.62 และระยะติดตามผลเป็น 119.12 คะแนน ซึ่งพบว่า ระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง 0.37 คะแนน และ ระยะติดตามผลมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง 4.13 คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าระยะหลังการทดลอง 4.50 คะแนน

และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความโกรธ ระหว่างกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการให้คำปรึกษา
ปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมและกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ ตามระยะเวลาต่าง ๆ ของ
การทดลองแล้ว แสดงผลดังภาพที่ 5

ภาพที่ 5 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความโกรธในระยะเวลาต่าง ๆ ของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมและกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ

จากภาพที่ 5 พบว่า ระยะก่อนการทดลอง นักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมมีคะแนนเฉลี่ยเป็น 127.62 คะแนนและกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติมีคะแนนเฉลี่ยเป็น 123.25 คะแนนซึ่งมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติเพียง 4.37 คะแนน

ส่วนในระยะหลังการทดลอง พบว่า นักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมมีคะแนนเฉลี่ยเป็น 99 คะแนนและกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติมีคะแนนเฉลี่ยเป็น 123.62 โดยกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมมีคะแนนเฉลี่ยความโกรธต่ำกว่ากลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ 24.62 คะแนน

และในระยะติดตามผล พบว่า นักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมมีคะแนนเฉลี่ยเป็น 94.12 และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติมีคะแนนเฉลี่ย

เป็น 119.12 โดยกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ 25 คะแนน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยความโกรธ ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

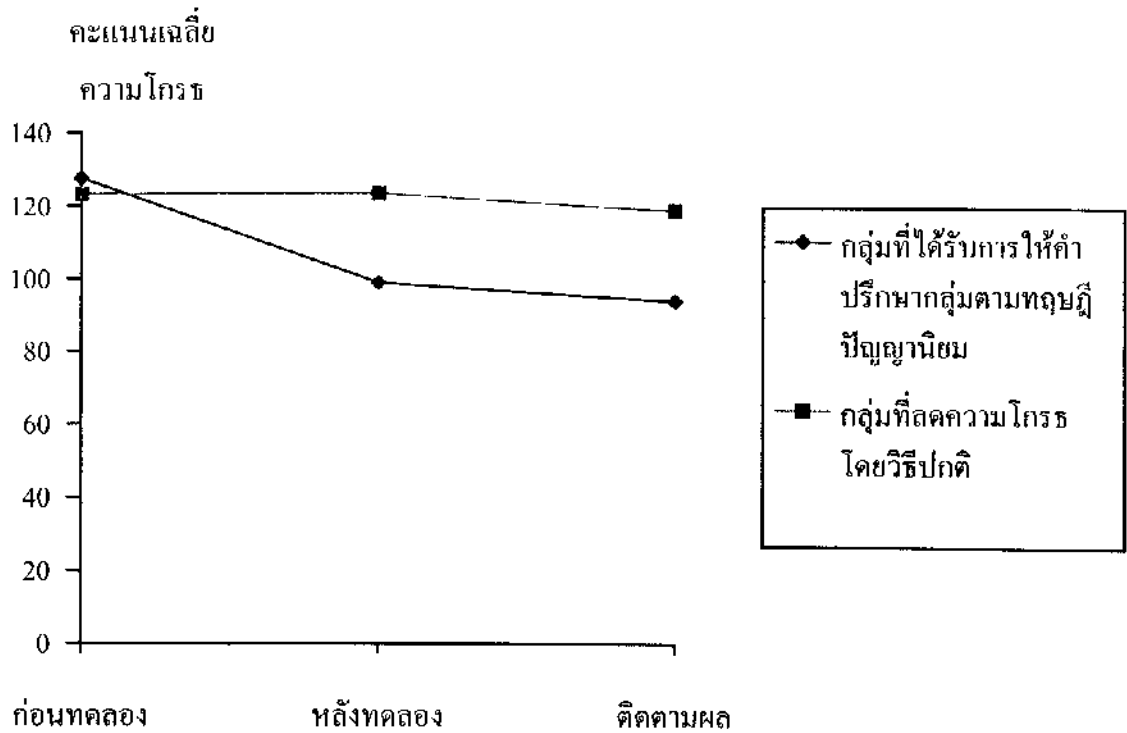
ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยความโกรธ ระหว่างวิธีการทดลอง กับระยะเวลาของการทดลองของนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ

Source	df	SS	MS	F
Between Subjects	15	10307.25		
Groups	1	2730.08	2730.08	5.04*
Ss w/in Groups	14	7577.16	541.22	
Within Subjects	32	7138.66		
Intervals	2	3068.79	1534.40	23.90*
<i>I</i> X <i>G</i>	2	2272.04	1136.02	17.69*
<i>I</i> X Ss w/in Groups	28	1797.83	64.20	
Total	47	17445.912		

$F_{.05}(1,14) = 4.60$, $F_{.05}(2,28) = 3.34$

* $p < .05$

จากตารางที่ 4 พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลอง กับระยะเวลาย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยความโกรธ ระหว่างระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยความโกรธของนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพที่ 6 การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาต่อความโกรธของนักเรียนวัยรุ่น

จากภาพที่ 6 พบว่า ในระยะก่อนการทดลอง นักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกัน แต่ในระยะหลังการทดลอง และ ระยะติดตามผล มีการเปลี่ยนแปลงของคะแนนเฉลี่ยความโกรธ กล่าวคือ ในระยะหลังการทดลอง นักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม มีคะแนนเฉลี่ยความโกรธต่ำกว่ากลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ และในระยะติดตามผล นักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมมีคะแนนเฉลี่ยความโกรธต่ำกว่ากลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติเช่นกัน แสดงว่า วิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองส่งผลต่อความโกรธร่วมกัน จึงทำให้คะแนนเฉลี่ยความโกรธของกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมลดลง ดังนั้น จึงพบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความโกรธของนักเรียนวัยรุ่นในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะก่อนการทดลองของกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ

Source	.df	SS	MS	F
Between Groups	1	76.56	76.56	0.34
Within Groups	42	9375	223.21	

$F_{.05}(1,21) = 4.33$

ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ Welch – Satterthwaite (Howell, 1997, p. 470) ได้ค่า $df = 21$

จากตารางที่ 5 พบว่า ในระยะก่อนการทดลอง คะแนนเฉลี่ยความโกรธของนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยความโกรธของนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 6 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะหลังการทดลองของกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ

Source	<i>df</i>	SS	MS	<i>F</i>
Between Groups	1	2425.56	2425.56	10.86*
Within Groups	42	9375	223.21	

$F_{.05}(1,21) = 4.33$

* $p < .05$

ปรับค่า *df* ด้วยวิธีการของ Welch – Satterthwaite (Howell, 1997, p. 470) ได้ค่า *df* = 21

จากตารางที่ 6 พบว่า ในระยะหลังการทดลอง คะแนนเฉลี่ยความโกรธของนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

แสดงว่า วิธีการทดลองส่งผลให้นักเรียนวัยรุ่น ในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม มีคะแนนเฉลี่ยความโกรธต่ำกว่ากลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ตารางที่ 7 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะติดตามผลของกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษา
ปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ

Source	df	SS	MS	F
Between Groups	1	2500	2500	11.2*
Within Groups	42	9375	223.21	

$F_{.05}(1,21) = 4.33$

* $p < .05$

ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ Welch – Satterthwaite (Howell, 1997, p. 470) ได้ค่า $df = 21$

จากตารางที่ 7 พบว่า ในระยะติดตามผล คะแนนความโกรธของนักเรียน วัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

จากภาพที่ 6 และค่าเฉลี่ยในตารางที่ 7 แสดงวิธีการให้การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมส่งผลให้ นักเรียนวัยรุ่น มีคะแนนเฉลี่ยความโกรธลดลงต่ำกว่ากลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ โดยกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมมีคะแนนเฉลี่ยความโกรธต่ำกว่ากลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความโกรธของนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มควบคุมที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ

ตารางที่ 8 ผลการทดสอบผลย่อยของระยะเวลาของนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม และกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติ

Source	df	SS	MS	F
Between Subjects	7	3052.5		
Interval	2	5241.08	2620.54	39.02*
Error	14	940.25	67.16	
Total	23	9233.83		

$$F_{.05}(2,14) = 3.74$$

$$*p < .05$$

จากตารางที่ 8 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความโกรธของนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น จึงเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความโกรธ เป็นรายคู่ ด้วยวิธีทดสอบแบบนิวแมน-คูลส์ (Newman -Keuls Method) ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความโกรธเป็นรายคู่ของ นักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล ด้วยวิธีทดสอบแบบนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Method)

$\bar{X}$	ระยะติดตามผล	ระยะหลังการทดลอง	ระยะก่อนทดลอง
	94.12	99.00	127.62
94.12	-	4.88	33.50*
99.00		-	28.63*
127.62			-
r		2	3
$q_{.95}(r, 14)$		3.03	3.70
$q_{.95}(r, 14) \sqrt{\frac{MS_{error}}{n}}$		8.78	10.72

* $p < .05$

จากตารางที่ 9 พบว่า นักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมมีคะแนนเฉลี่ยความโกรธ ในระยะหลังการทดลองต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยความโกรธ ในระยะติดตามผลต่ำกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยความโกรธในระยะติดตามผล ต่ำกว่าหลังการทดลองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แสดงว่า วิธีการทดลองการใช้การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยม ส่งผลให้นักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยความโกรธในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล ต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนอกจากนี้ยังพบว่าระยะติดตามผลต่ำกว่าระยะหลังการทดลอง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นกัน

ตารางที่ 10 ผลการทดสอบผลย่อย ของระยะเวลาของนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ลดความโกรธ โดยวิธีปกติ

Source	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>
Between Subjects	7	4524.66		
Interval	2	99.75	49.88	0.81
Error	14	857.58	61.26	
Total	23	5482		

$$F_{05}(2,14) = 3.74$$

จากตารางที่ 10 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความโกรธของนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่ลดความโกรธโดยวิธีปกติในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ